

[Lone Dybkjær]

allerede står i bemærkningerne, men vi ønsker altså – det være sagt med det samme – at det udtrykkes i mere officiel form, sådan at det gøres mere mere og nagelfast.

Med hensyn til taktreguleringen, vi kan vel ikke kalde det en direkte taktregulering, men i hvert fald reguleringen, vil jeg godt sige, at jeg sådan set principielt er enig i, at en nedbringelse af udgifterne til de arbejdsløse ikke skal ske ved, at man nedsætter arbejdsløshedsunderstøttelsen for den enkelte, men ved at man generelt forbedrer beskæftigelsessituationen, det skal der ikke være nogen tvivl om. Men jeg synes heller ikke, vi behøver at være i tvivl om, at der trods alt eksisterer nogle sammenhænge mellem arbejdsløshedens størrelse og de lønvilkår og de muligheder, som tingene administreres efter i øvrigt. Jeg skal i øvrigt ikke gå nærmere ind på dette spørgsmål her.

Med dette forslag er alle problemer selvfølgelig ikke løst, og det er klart, at vi stadig væk står med nogle problemer, f. eks. vedrørende supplerende dagpenge, som ikke løses ved dette forslag.

Når det er sagt og lovgivningen er gennemført, så vil jeg godt vende mig mod det efter vor opfattelse nok så påtrængende spørgsmål, hvordan vi får en langt mere aktiv arbejdsmarkedspolitik. Med al respekt for både mit eget parti og forligspartierne generelt kan man ikke sige, at der er de store revolutioner og nytænkninger i dette forslag, selv om der naturligvis er tale om nogle forbedringer og nogle opstramninger her og dér.

Nu hører jeg ikke til dem, der fik lejlighed til at deltage i arbejdsmarkedsudvalgets besøg i Sverige, men for nu at tage et nærliggende naboland er det altså karakteristisk, at de trods alt har en anden filosofi med hensyn til deres arbejdsmarkedspolitik, end vi har. Jeg vil ikke sige, at alt, hvad de foretager sig, er rigtigt, men jeg synes nok, at den aktivitet, der er med hensyn til uddannelse og omskoling og den slags ting, kunne vi nok lære noget af.

Det radikale venstre fremsatte jo i foråret forslag om en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Da vi samtidig indgik i nogle forlig og forhandlinger omkring disse spørgsmål, tog vi forslaget tilbage, fordi vi fandt, at debatten på det tidspunkt var meningsløs. Jeg vil godt allerede nu sige, at vi agter, om ikke i den form, så i hvert fald i en revideret form, at

genfremsætte det med henblik på at få en mere åben diskussion omkring hele arbejdsmarkedspolitikken, og hvorledes vi kommer over i en mere aktiv arbejdsmarkedspolitik end blot disse trods alt mere passive reguleringer.

Arnfast (CD):

Det er jo forligsstof, og centrum-demokraterne er jo også med i det forlig, som her udmøntes ved en tilretning af loven.

Vi har fået at vide og beregnet, at det skulle kunne give en besparelse på 600–700 mill. kr. på årsbasis. Det skal man ikke tro at socialdemokraterne gør med et let hjerte. Derfor tror jeg, at fru Lone Dybkjær ligesom jeg må bære over med de stærke ord, der kom fra hr. Kaj Poulsen mod arbejdsgiverne. Jeg tror ikke, at der er nogen anden form for regering i denne sal, der kunne tage det nap, der nu er taget her. Det er en af årsagerne til, at vi støtter dette arbejde, og naturligvis også, fordi vi er gået ind i forårsforliget og skal videreføre det. Vi er også betænkelige ved nogle ting, taktregulering osv., men vi har jo sikret os, at det kommer til behandling i næste samling, hvis der er nogen problemer med hensyn til alle disse ting. Det har vi fået løfte om.

Nu vil jeg af gode grunde ikke gennemgå hele lovforslaget, det er gjort af flere, men jeg tager frem et hjørne, som interesserer mig noget. Det er spørgsmålet om de værnepligtige, som hidtil ved 6 måneders medlemskab har kunnet sikre sig, at de fik understøttelse, når de blev hjemsendt. Nu har de værnepligtige jo i almindelighed i øjeblikket kun 9 måneders tjeneste, og når man indfører 12 måneders reglen, så har de i hvert fald ikke den mulighed. Det har vi også fået ganske godt fortalt af de værnepligtiges landstalsmænd, men noget sent. Faktisk kom henvendelsen og den mere udbyggede henvendelse, efter at forliget var aftalt.

Vi har søgt at få ændret lidt på det. Vi kunne godt tænke os, at man lavede en dispensationsregel for de værnepligtige, således at de kun skulle være medlem i 8 måneder. Det har vi tænkt og argumenteret for. Når der ikke siges 9 måneder, hvad der svarer til værnepligten, så er det, fordi de i den første måned såmænd har nok at tænke på, når de kommer ind. Det har en vis betydning, me-